

Arrest

nr. 246 366 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
Jacques Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het CGVS kwam in de beslissing van 20 oktober 2016 onder meer tot deze vaststelling gezien verzoeker (i) onaannemelijke verklaringen aflegde en geen bewijzen bijbracht over de incidenten op 13 juli 2015 en 14 juli 2015; (ii) geen bewijzen bijbracht inzake het opgestelde rapport, hierover opmerkelijke verklaringen aflegde en hiervoor een gebrek aan interesse betoonde; (iii) geen overtuigende verklaringen aflegde over de moord op zijn collega J., zijn verklaringen in deze niet staafde en deze moord zonder geldige uitleg onvermeld liet bij de DVZ; (iv) ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de huiszoeking op 20 juli, hierover geen bewijzen bijbracht en ook dit incident onvermeld liet bij de DVZ; (v) ook het incident van 16 maart 2016 niet aannemelijk maakte; (vi) merkwaardig genoeg, zijn werkgever en collega's niet op de hoogte bracht; (vii) geen overtuigende verklaringen aflegde over de sympathieën van M.; (viii) niet aannemelijk maakte dat hij ingevolge zijn voormalige beroepsactiviteiten iets dient te vrezen bij een terugkeer naar Irak; (ix) daarnaast in Irak nooit problemen kende en geen andere asielmotieven inriep. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 186 858 van 16 mei 2017.

De daaropvolgende drie verzoeken van verzoeker werden allen door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker tekende enkel beroep aan tegen de beslissing genomen in het kader van zijn eerst volgend verzoek, dewelke door de Raad verworpen werd in het arrest nr. 199 607 van 12 februari 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk problemen met Saraya Al Salam in het kader van zijn werkzaamheden bij het Ministerie van Olie. Verzoeker haalt tevens aan hier in België deel te hebben genomen aan demonstraties tegen het Iraakse regime en zou omwille hiervan bedreigd zijn.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker de volgende documenten voor: foto's in verband met zijn werkzaamheden, een brief van zijn advocaat, foto's van zijn deelname aan een demonstratie, Facebookposts en reacties, een dreigement en waarschuwingsbericht van een collega.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de betreden beslissing genomen werd, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek louter verwijst naar de vluchtmotieven die hij in het verleden heeft aangehaald, wat geen ander licht vermag te werpen op het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek noch op de gedane appreciatie van het CGVS in het kader van zijn daaropvolgende verzoek waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt op goede gronden vastgesteld dat verzoekers nieuw afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas kunnen herstellen noch zijn persoonlijke vervolgingsvrees concreet vermogen aan te tonen.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Verder wijst verzoeker er op dat niet in twijfel getrokken wordt dat hij deelgenomen heeft aan demonstraties tegen de Iraakse regering en dat opposanten in Bagdad vervolgd worden. Verzoeker gaat met zijn betoog echter volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat gezien hij nergens beweert een specifieke functie te hebben gehad tijdens deze betogingen, dit allerm minst wijst op een uitgesproken politiek profiel. Bovendien weet verzoeker niet of de Iraakse autoriteiten überhaupt op de hoogte zijn van zijn deelname aan deze demonstraties. Niets staat verzoeker derhalve in de weg om terug te keren naar Irak, waar hij gezien hij tijdens de demonstraties in België tegen het Iraakse regime geenszins op de voorgrond trad, niet beschouwd zou worden als een opposant van het heersende regime en dat hij daardoor in de negatieve aandacht zou staan van de Iraakse autoriteiten. Het is aan verzoeker om die vrees en problematiek met concrete en valabele gegevens in concreto aannemelijk te maken, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Het louter verwijzen naar algemene rapporten volstaat evenmin om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker vergenoegt zich hiermee immers tot een louter algemene uiteenzetting, zonder enig

objectief en concreet gegeven aan te reiken waaruit het daadwerkelijke bestaan van de door hem aangevoerde vrees kan worden afgeleid.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte documenten kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt dat "Hoewel u beweert dat er door een u niet gekend persoon mee werd gedreigd uw familieleden iets aan te doen omwille van uw deelname aan de demonstraties, is hen tot op heden niets overkomen. Bijgevolg vormen de documenten die u voorlegt ter staving van dit aspect van uw relaas, namelijk de foto's van uw deelname aan een demonstratie, Facebookposts en reacties, het dreigement en het waarschuwingsbericht van uw collega, geen overtuigende bewijsstukken. Op zich wordt niet in twijfel getrokken dat u werkelijk deelnam aan deze manifestaties, maar zaken zoals de reacties op Facebookposts, het waarschuwingsbericht van de collega en het dreigement kunnen gemakkelijk gemanipuleerd en in scene gezet worden. Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend." Met het louter tegenspreken en bekritisieren ervan, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten bij.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie van UNHCR van mei 2019 en van EASO van maart en juni 2019 waarnaar gerefereerd wordt. Hieruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder Bagdad, betwist en voorhoudt dat de algemene situatie er op achteruit gegaan is na de protesten van de bevolking die begonnen in oktober 2019, wijst de Raad er op dat dit type geweld niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Waar verzoeker aanhaalt dat er sprake is van een opkomst van ISIS, wijst de Raad er op dat de loutere melding van "an uptick in Isis killings" in Irak in het internetartikel "Iraq will be hit harder by the oil price drop than by Coronavir or Isis" van 9 mei 2020, op zich niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen in voormelde rapporten waarbij op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie Bagdad als relatief veilig bestempeld wordt, niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. Het door verzoeker bijgebrachte persartikel is derhalve niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Verzoeker toont echter geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Irak, blijft hij in gebreke dit risico in zijn hoofde in concreto aannemelijk te maken. De informatie waaruit verzoeker citeert, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Bagdad terecht te komen in erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheids crisis, noch dat hij daar zal worden blootgesteld aan een besmetting met het coronavirus. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe hij toegang kan hebben, erop wijst dat Irak door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen. Nog daargelaten het hypothetische karakter van verzoekers bewering dat hij in Irak zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker niet aan

dat hij in Irak geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze een adequate behandeling zou worden ontzegd.

Waar verzoeker verwijst naar de neveneffecten van de Coronacrisis, namelijk de economische instorting door de daling van de olieprijs, wijst de Raad dat dit louter socio-economische problemen betreffen en op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, wijst verzoekende partij erop dat zij wel nieuwe stukken heeft bijgebracht in haar volgend verzoek. Zij licht toe dat de foto's, de brief van de advocaat, de foto's van de demonstraties, de bewijzen van de dreigementen een andere beslissing zouden kunnen opleveren aangezien zij een coherent geheel vormen met haar verklaringen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing dient geannuleerd te worden zodat alle elementen kunnen onderzocht worden.

4.1. De Raad wijst erop dat verzoekende partij door algemeen te verwijzen naar haar voorgelegde stukken en afgelegde verklaringen in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen ander licht werpt op de onderstaande vaststellingen en niet aantoonde dat zij wel elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.

De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek louter verwijst naar de vluchtmotieven die hij in het verleden heeft aangehaald, wat geen ander licht vermag te werpen op het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek noch op de gedane appreciatie van het CGVS in het kader van zijn daaropvolgende verzoek waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt op goede gronden vastgesteld dat verzoekers nieuw afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas kunnen herstellen noch zijn persoonlijke vervolgingsvrees concreet vermogen aan te tonen.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Verder wijst verzoeker er op dat niet in twijfel getrokken wordt dat hij deelgenomen heeft aan demonstraties tegen de Iraakse regering en dat opposanten in Bagdad vervolgd worden. Verzoeker gaat met zijn betoog echter volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat gezien hij nergens beweert een specifieke functie te hebben gehad tijdens deze betogingen, dit allerm minst wijst op een uitgesproken politiek profiel. Bovendien weet verzoeker niet of de Iraakse autoriteiten überhaupt op de hoogte zijn van zijn deelname aan deze demonstraties. Niets staat verzoeker derhalve in de weg om terug te keren naar Irak, waar hij gezien hij tijdens de demonstraties in België tegen het Iraakse regime geenszins op de voorgrond trad, niet beschouwd zou worden als een opposant van het heersende regime en dat hij daardoor in de negatieve aandacht zou staan van de Iraakse autoriteiten. Het is aan verzoeker om die vrees en problematiek met concrete en valabele gegevens in concreto aannemelijk te maken, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Het louter verwijzen naar algemene rapporten volstaat evenmin om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker vergenoegt zich hiermee immers tot een louter algemene uiteenzetting, zonder enig objectief en concreet gegeven aan te reiken waaruit het daadwerkelijke bestaan van de door hem aangevoerde vrees kan worden afgeleid.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte documenten kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt dat "Hoewel u beweert dat er door een u niet gekend persoon mee werd bedreigd uw familieleden iets aan te doen omwille van uw deelname aan de demonstraties, is hen tot op heden niets overkomen. Bijgevolg vormen de documenten die u voorlegt ter staving van dit aspect van uw relaas, namelijk de foto's van uw deelname aan een demonstratie, Facebookposts en reacties, het dreigement en het waarschuwingsbericht van uw collega, geen overtuigende bewijsstukken. Op zich wordt niet in twijfel getrokken dat u werkelijk deelnam aan deze manifestaties, maar zaken zoals de reacties op Facebookposts, het waarschuwingsbericht van de collega en het dreigement kunnen gemakkelijk gemanipuleerd en in scene gezet worden. Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend." Met het louter tegenspreken en bekritisieren ervan, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten bij."

Voorts wijst de Raad op de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing: "Wat betreft de door u neergelegde foto's in verband met uw werkzaamheden kan wederom

worden gewezen op het feit dat deze enkel een indicatie vormen met betrekking tot uw werkzaamheden en geenszins een bewijs vormen voor de problemen die u daar zou hebben ondervonden.

(...)

De brief van uw advocaat is slechts een opsomming van de door u aangehaalde feiten en kan uiteraard geenszins volstaan om de waarachtigheid hiervan te bewijzen.”.

De Raad kan verzoekende partij niet volgen waar zij meent dat de bestreden beslissing dient geannuleerd te worden zodat alle elementen kunnen onderzocht worden gelet op het voorgaande.

4.2. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een zelfgeschreven brief neer waarin zij o.a. stelt dat: *“Uit de statistieken van de CGVS bleek dat het asielrecht werd ingetrokken van 280 mensen anno 2018, van 249 mensen anno 2019 en van 126 mensen in 2020.*

Dit geeft aan dat de CGVS zich ervan bewust zijn dat ze verkeerde beslissingen kunnen nemen, anders hadden ze geen gevolg gegeven aan het bovenstaande om hun recht op asiel te waarborgen.”

Zij legt hierbij ook statistieken neer van het CGVS omtrent het aantal en soort beslissingen die het CGVS in 2018, 2019 en 2020 voor bepaalde landen van herkomst heeft genomen.

De Raad wijst erop dat haar betoog uit haar zelfgeschreven brief en deze statistieken niet relevant zijn voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aangezien deze geen elementen bevatten met betrekking tot haar asielmotieven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS